

RENATO BARETIÇ

HOTEL GRAND

Përktheu nga origjinali Janka Selimi

U detyrohem nga një peshqir hoteli me logon e tij të qëndisur, Majës, Katarinës, Jakovit, Vinkut, edhe njëherë Vinkut, Krunës, Nevenit, Allës, Emirit, Renatës dhe Darios, edhe njëherë Darios, Alidës, Dubravkës, Sigridit, Aleksandrës, Ivanës, Gjurgjës, Matasit, Emirit, Jasnës, Vishnjës...dhe gjithë klientëve të tjerë të përhershëm apo të përkohshëm të Hotel Grandit.

Autori

Mezi e njoha. Guri gri i errët me të cilin kishte qenë e veshur fasada e katit përdhes ishte zbërdhulur dhe të verbonte me bardhësinë e saj, ndërsa pjesa tjetër, katër katet më lart, ishte lyer me një bojë të çuditshme , diçka midis të kuqes dhe okrës , një ngjyrë e hapur në të errët, e cila në mëngjesin pranveror shkëlqen më fort se vetë dielli. Të gjitha dritaret sipër ishin me korniza prej guri të bardhë dhe me grila jeshile, që ndritnin ashtu si mund të shkëlqejnë vetëm grilat plastike artificiale pranë detit. Gjithçka e sheqerosur, sikur t'i vinte turp nga e kaluara gri, e errët. Shkëlqenin, po mendoja, dhe sytë e mi. Por në to kjo ishte vetëm një refleks. Ishte refleksi i më pak se nëntë muajve të cilët përcaktuan këtë e tutje jetën time .

Tarraca, po ashtu, ishte e rrethuar dhe veshur me pllaka të reja, ndërsa karriget dhe tavolinat metalike ishin zëvendësuar me komplete të lehta të thurur bambuje . Po të mos ishte po ai parking i vogël , dhe po të njëjtët pemë në të njëjtët vende, po të kishin prerë këto dymbëdhjetë palmat dhe shkullur landrat, po të mos ishte poshtë i njëjti plazh, e po të mungonte streha gjysmë-rrethore mbi hyrjen në kafe dhe tabela e rinovuar neoni“ Hotel Grand”, me siguri do të kisha hyrë, si në çdo hotel tjetër deri tani.

Dhoma 311, si edhe paradhoma, nuk ekzistonte më. As ajo me numër 312. Sot në katin e tretë nuk ka asnjë numër pas 307, kjo shihet në panelin e çelësave. Pronarët e rinj , për të shtuar edhe yllin e katërt , përveç të tjerave , kishin qenë të shtrënguar të rrëzojnë muret e holla, të ngrohta , poroze, me të cilët komunistët gati nga çdo dhomë kishin bërë dy në këtë ndërtesë të vjetër austro-hungareze. Eh sikur të përdoreshin më pak dërrasa, më shumë gozhdë dhe tapete dhe një derë nga korridori atëherë kapaciteti i akomodimit rritej.

- Atëherë , një dhomë çfarë do qoftë në katin e tretë – shqiptova me vështirësi.

Kësaj ia kisha frikën më shumë kur po vija, se nuk do mund të flisja dot nga emocioni.

Më kot i paskan gjithë ato yje, qofshin edhe 44 , nuk ia vlente për deri sa kanë vendosur në reception një vajzë bythëmadhe dhe shkurtabiqe si kjo, po me sa duket u lipset të

kenë në administratë, të paktën ndonjë nga ata bilmezët partizanë. Në atë kohë (në kohën ” time “?) femra me këtë lloj fytyre, e shkurtër, me një prapanicë kaq të madhe dhe me thonj të ngrënë s’ mund ti afrohej as një kilometër Grandit ... Martini i vjetër, me syrin prej xhami, me atë hundë të fryrë plot kapilarë , kishte qenë shtatë herë më seksi se kjo këtu.

Nuk ka asnjë të lirë në katin e tretë , thotë ajo . Ka panair, shton dhe mbledhë supet. Në gjithë hotelin ka vetëm dy dhoma të lira, një në katin e dytë dhe një në katin e katërt. U zmbarsa, kur për një çast m’u duk se po rrija një jetë të tërë me sytë e ngulur ne ndarjen e gjerë të flokëve të saj në mes të kokës. Në katin e dytë , apo në të katërtin? Lartë apo poshtë? Sipër apo poshtë ?

- Më jepni atë në të dytin – belbëzova dhe nxora kartën e identitetit nga xhepi i brendshëm i pardesysë. Sipër do të jem si i izoluar, ndërsa poshtë të paktën do të dëgjoja hapat e dikujt sipër. Ndoshta dhe ndonjë kërcitje shtrati në dy të natës, apo ndonjë rënkim. Pas plot katërbëdhjetë vjetësh. Në qoftë se do kenë hequr ndarjet prej dërrase dhe ashkla , muret e para, për të cilat pretendonin se ishin qindravjeçarë, me siguri ruajnë diçka nga këto. Heshtin , duke pritur që dikush vetëm ti pyesë. Ndoshta nuk ka nevojë t’i pyesë, apo ndoshta ato do të më njohin vetë?

JULIO:

Sorry , I dashur, a je ti full blog ? Hajde, kontrollo edhe njëherë. NHF, më duket se më ke dal papritur. Përndryshe nickname-in e ke super, edhe shkrimin s’e ke keq . Çfarë është kjo, ndonjë roman , apo novelë? Anon pak nga “Shining”- u i Kingut.

CONDOLEEZO:

Nuk jam full, jo, dhe nuk anon nga Shining-u. Të paktën nuk duhet. Faleminderit për sugjerimin.

JULIO:

OK, nuk je full dhe nuk anon nga Kingu. Por unë prapë s’e kam të qartë çfarë bën në blog-un tim ? Mendoj këtu është plot me njerëz kllufa dhe kjo për mua është cool, këtë desha , por ata janë futur për të komentuar shkrimet e mia , kurse ti nuk vjen me ndonjë koment. Ti e ke me vetën tënde prandaj është më mirë ta hapësh blog-un tënd dhe atje të bësh çfarë të do qejfi. Nëse nuk e di se si bëhet atëherë do të ta shpjegoj, a do apo jo?

TAMJA:

O, njeri, për një çast edhe unë mendova se isha full blog! Julio, më duket se ke një banor tjetër;)))

CONDOLEEZO:

A e sheh se gratë e gjejnë menjëherë! Julio unë nuk dua të kem blogun tim. Kush e di sa muaj do të kalojnë sa ta zbuloj dikush , pastaj ja jep ndonjë frendit, kuptohet po i pëlqeu , pastaj ky frend nuk ka kohë , e kështu me radhë ... Prandaj u futa tek ty, vend ka mjaft për të dy, publiku është i përzgjedhur, me prirje kritike, nuk do të të pengoj shumë , por me siguri do të marrë përgjigje në disa pyetje, që po më mundojnë gjatë të shkruarit. Merre këtë si kompliment - prej dy muaj po serfoj nëpër blogjet letrare, dhe ja vendosa të

interferoj vetëm ke ty. Nuk gërthas, nuk pjerdh, mund të bëj dhe kafe po qe se duhet...S'kam shkruar kur në jetën time të tilla gjëra dhe kam një frikë të tmerrshme nga e gjithë kjo. Më lejo , pliz- të futem për disa ditë , thjesht për të parë reagimet e njerëzve, por dhe të kuptoj sesi reagoj unë ndaj kritikës së tjetrit. Mundet?

I kam lexuar ato shkrimet e tua dhe komentet dhe kam mendimin se
a) ke gabuar turbo nëse i ke shkruar kështuLanës për Krishtlindjet, ajo është vetëm një vajzë e thjeshtë, së cilës ti i pëlqen fort, vetëm se do preferonte të kishte pak më shumë finesë në shkrimet e tua (besomë, këto vajza janë më të mirat për burrat e mençëm) dhe b) Tregimi yt “ Sekonda “, seksi në ashensor që zbret nga Tëin Toëer një minutë para atij tmerri, etj., për mua është gjëja më e bukur që kam lexuar, të paktën, nga autorët Kroatë gjatë njëzet viteve të fundit. E kam seriozisht! Tani s'po zgjatem , por ndoshta ky ishte çelësi që të vendos dhe të hyjë pikërisht tek ty. Përveç kësaj këtu më duket se ka më shumë miq komentatorë.

Mos ki frikë , nuk do të të mërzis për ditë.

TAMJA:

Julio, friends-in jo vetëm se e ke të përshtatshëm, por të jep dhe rekomandime. Hajde , futja për pak, është shumë i këndshëm ;)))

II

- Të pëlqen ?- pyeste Ivona duke kruar ëmbël kokën e të birit. Herë pas here i kapte ndonjë tufë të ngatërruar floku dhe pasi e drejtonte, fije pas fije ia lëshonte që t'i binin mbi kokë. Filipi, me sytë e mbyllur dhe me faqen e djathtë mbi jastëk, u përgjigjet lehtë me kokë ndërsa nëna qeshi.

- Nuk të pyes a të pëlqen e kruara e kokës, sepse e di që të pëlqen shumë. Pyes a të pëlqen dhoma ? Për herë të parë do të kesh dhomë me vete.

Djali psherëtiu pa thënë asnjë fjalë dhe mbuloi krahët me çarçafin por pa i hapur sytë.

- Së shpejti do të bëhesh dhjetë vjeç duhet të kesh dhomën tënde. Nuk mund të flemë më- të gjithë bashkë, ti zgjohesh për natë kur babi vjen dhe shtrihet në krevat dhe pastaj ti deri në mëngjes lëviz dhe shkelmon duke na zbuluar, kurse unë jam...

- Babi gërhet- hapi gojën më në fund Filipi, pa i çelur fare sytë.

- Gërhet sepse është i lodhur. Punon shumë dhe deri vonë poshtë në klub. Pastaj, të gjitha burrat gërhasin. E di, se edhe ti ke filluar?

Filipit i pëlqente që ta dëgjonte nënën, kur ajo i fliste. I dukej se me të fliste me finesë dhe shumë bukur, ndryshe nga ç'ndodhte me të tjerët. Por kur zemërohej, ajo shndërrohej në një Boshnjake të vërtetë, s'mbetej asgjë nga këto fjalë të bukura, aq të buta dhe të shqiptuara pastër deri në fund. Njësoj si në shkollë, ku flitej me aksentin e butë të Zagrebit, në vend të atij dalmatinas. Filipi e donte Zagrebin. Ai e donte atë megjithëse e kishte parë vetëm një herë , por e kishte mbajtur mend çdo gjë që ka parë atë ditë, që nga qiellgërvishtësi, në të cilin dikur kishin jetuar gjyshi dhe gjyshja, të cilët nuk i kishte njohur kurrë. Atje kishte jetuar edhe nëna e tij . Ky ishte qiellgërvishtësi më i lartë në botë, madje më i larti në tërë Zagrebin, këtë e mbante mend shumë mirë. “ Në cilin skat keni jetuar ? “ kishte pyetur ai nënën atëherë, mbështetur më hundë në dritaren e tramvajit, teksa po kalonte urën. ” Në të fundit “, e kishte gënjyer nëna “ dhe thuhet kat

dhe jo skat". Nga të gjitha ato, që ajo i kishte treguar për qytetin e saj të lindjes, Filipit i kishin bërë përshtypje vetëm tramvajet dhe qiellgërvishtësit. Prandaj dhe ajo kishte bërë atë gënjeshtër të vogël , të padëmshme.

Tani ajo është shtatzënë, do të lindë një bebe të vogël në vjeshtë, dhe Filipi do të flejë në dhomë me vete, dhe çdo gjë do të bëhet edhe më e çuditshme.

- Pastaj – vazhdoi Ivona – ne na ke këtu, pas murit , nuk ke pse të kesh frikë.

- A nuk mund të hapet një derë të paktën?- pyeste Filipi duke hapur njërin sy për nga muri.

- Jo , nuk mundet – qeshi nëna.- Muri është i trashë dhe prej guri . Po edhe sikur të mos ishte, ti e di se hoteli nuk është i yni. Nuk mund ti hapësh dhe ti bashkohesh dhomat sipas qejfit, apo jo ?

Një ditë do të kemi prapë shtëpinë tonë , dhe ti do të vendosësh se sa dyer do të ketë ajo që kur të ndërtohet, të premton që tani mami, Filipi im i dashur...

Atij nuk i pëlqente fare që ta thërriste kështu. Kur ka qenë i vogël ai e kishte thirrur kështu veten sa kishte filluar të fliste. Babai, që është i ashpër por edhe i butë, e ka thirrur përherë me emrin e tij të plotë, ndërkohë nënës i pëlqente emri “ Fipi”deri sa një ditë ai i kishte thënë se nuk i pëlqen ky emër, sepse nuk ishte më bebe. Që prej asaj dite ajo e thërriste Fipi, vetëm në çastet e ndonjë mallëngjimi, por ai sërish mërzitej.

Unë .. ia nisi ai, por nuk vazhdoi..

Më thuaj.

Unë mamikam frikë vetëm!-tha ai me një frymë dhe i mbylli prapë sytë.

Nga se ke frikë, shpirt? Hajde, thuaja mamit, e mos nguro.

Muk mundem...

Hajde, mos bë, tani sikur të jesh vajzë. Thuaji mamit. Nga se ke frikë?

Nga piçkat – tha me zë të mbytur djali duke shtrënguar fort duart.

Nga piçkat jo, por nga ëndrrat e tyre gjatë natës. Bërtasin dhe ulërasin në gjumë. Pastaj dëgjohet dhe një zë burri, përherë i ndryshëm, që bërtet, rënkon dhe pastaj qesh... Prandaj unë lëviz shumë në shtrat dhe ju shkelmoj natën ...

- Shpirti im , tha Ivona pas pak sekondash heshtje . Tani edhe ajo po i kapsalliste sytë dhe gishtat e duarve iu mpinë, duke i ngatërruar në flokët e të birit. Shiko këtu... E para , s'është aspak e bukur ti quash kështu dhe mos e thuaj më atë fjalë. Ato janë njerëz si të gjithë ne. Kur më, mos fol për ta se janë...Piçka... sepse ato janë vajza të mira por fatkeqe, janë larg shtëpisë së tyre, madje edhe më shumë se ne . Unë s'i kam dëgjuar asnjëherë që të ulërasin dhe të bërtasin natën, por në qoftë se ti i dëgjon , të besoj , ndoshta ëndrrat e tyre nuk janë të tmerrshme, por të gëzuara , provo të mendosh kështu.

Filipi nuk foli. I vinte turp t'ia thoshte nënës se për çfarë kishte menduar deri më sot. E dinte se Piçkat janë këtu, ngaqë kanë bërë diçka të keqe andej nga kanë ardhur, në Ukrainë, në Krajnë apo diku tjetër, dhe se ajo e keqja -i ndiqte dhe ua trazonte ndërgjegjen në gjumë. Kishin ardhur këtu për ta harruar , prandaj kërcejnë si të çmendura dhe lakuriq, sikur të ishin poshtë në plazh, për natë kështu për ta larguar atë të keqen nga vetja, por s'kishin shpëtim prej saj, as kur shkojnë në shtrat dhe as kur përpiqeshin të flinin. Prandaj qëndrojnë për pak këtu , pastaj ikin diku larg , sepse kërkojnë shpëtim nga ajo që i ndjek kur duan të flenë si të gjithë njerëzit, pa fantazmat që u zgërdhien , këlthasin dhe rënkojnë.

- Ato nuk shikojnë ëndrra të frikshme , ato vetëm ...vazhdoi nëna , por aty për aty e ndërpreu një zë nga korridori. Zëri vinte nga poshtë, diku nga dhoma e fundit apo parafundit, në fillim ia behu si një piskamë gruaje, vazhdoi e përzierë me hapje dhe mbyllje dyersh dhe hapa të nxituara këmbësh nëpër shkallë.

Ivona heshti, mbylli sytë për një çast, pastaj u ngrit dhe shtrëngoi rripin e rrobës prej sateni, që mbante sipër këmbësh së natës .

- Ti rri këtu- i tha djalit duke ia bërë me gishtin e madh. Mami do të shkoj të shikojë vetëm deri te dera.

Filipit nuk i pëlqente kur nëna fliste për vete në vetën e tretë. Sa herë që ajo do të thoshte “ mami është “ në vend “ unë jam”ose “ mami do të “ në vend “ unë do të , ai e kuptonte se ajo i fshihte diçka, se përsëri e konsideronte të vogël dhe të papjekur, për të kuptuar se çfarë po ndodhte. Hapi derën dhe u mbështet me kujdes tek ajo, duke mbajtur me dorë fort bravën dhe shikoi jashtë majtas dhe djathtas. Filipi doli pa zhurmë nga shtrati dhe iu afrua tinës nënës, pastaj u përkul afër këmbësh së saj dhe nxori kokën për të parë se çfarë po ndodhte në korridor. Një dritë e fortë, që shkrepri nga blici fotografik ia verboi sytë, pastaj edhe një herë dhe përsëri...Duke picërruar sytë, u tremb kur dëgjoji zërin e zemëruar të babait.

- Të bëfsha nënën, kurvari i dreqit, a të thash kontrolllo veten, a të thashë? Ka gjysmë ore që të kam thënë, pisi i keq! Të paralajmërova kur hyre! Të rrahësh ti, piçkat e mia , ti, muti i mutit ?!

Në fund të korridorit, i ati mbante për flokësh një burrë të gjunjëzuar me një mjekër të modeluar. Drita, që derdhej nga dera e hapur e dhomës, zbulonte fytyrën e burrit , të cilin Filipi e kishte parë disa herë vetëm në televizor. I strukur dhe i trembur, vetëm me kanatjere, mbathje dhe çorape, i shtrënguar fort nga dora e babait- i cili gati sa s’po ia shkulte flokët, ai i përngjau për një çasti Filipit si një hardhuckë me bark të bardhë e kapur për qafe.

- Edhe ti, shpejt këtu !- thirri i ati në drejtim të dhomës.-

Këtu qëndro, që t’i fotografojmë bëmat e kësaj plehre sadiste!

Nga gjysmë errësira e korridorit- u duk Galja e cila doli nga dhoma e përlotur , me buzën e sipërme të fryrë dhe hundën të përgjakur, duke mbajtur me dorë syrin e djathtë. Martini, e shkrepri edhe njëherë aparatin .

- Mos të të shoh më kurrë, qartë?- vazhdonte babai.-Po të pash edhe njëherë të vetëm afër lokalit tim, kam për të të rruar paq, të mbys me thonjtë e tu, majmuni i dreqit, e qartë? Marsh përjashta !

- Kafshë sadiste – tha e irrituar Ivona, kur Martini duke mbajtur me njërin dorë burrin me mjekër dhe me tjetrën rrobat e tij të zhubrosura kaluan pranë. Babai ecte pas tyre dhe kur u afrua ai e puthi nënën dhe i tha:

- Gjithçka është okej, nën kontroll. Shko tek femra, qetësoje, do të dërgoj akull nga poshtë. Po ti, çfarë bën këtu ? – pyeti Filipin ai, kur e pa tek këmbët e nënës.

- Shiko, shiko ky! Shpejt në shtrat, pa fjalë! Po numëroj deri në pesë dhe do të fik dritën , e kemi të qartë tani? Ke dhomën tënde, shtratin tënd dhe të lutem gjumë! Një, dy...

Djali u kthye me nxitim në shtrat dhe mbuloi kokën. Mezi priti që e ëma të mbylli dritën dhe të dilte nga dhoma, sepse nga dritarja e hapur futej që nga poshtë zëri kërcënues i Martinit. Menjëherë, pasi nëna e tij doli nga dhoma, Filipi kërcëu nga shtrati dhe shkoi tek dritarja: atje poshtë , mes makinave, njeriu me mjekrën e modeluar, tashmë me

këmishë dhe xhaketë përpiqej me shpejtësi të vishte pantallonat, kurse Martini e fotografonte nga të gjitha anët.

Fluturon si flutur dhe pickon si grenxë !- përsëriti ai frazën e tij të preferuar , pastaj ia futi një shkelm të mjerit dhe e la të përpëlitet aty.

Në mëngjes, rrugës për në shkollë , Filipi e pyeti.

Kush ishte ai mbrëmë ?

Kush mbrëmë?- bëri sikur nuk kuptoi Martini.

Ai që i re me shkelmë në bythë.

A, për atë e ke fjalën! Nuk e di ti se kush është?

Nuk di se si quhet, por di se është politikan.

E sheh. S'të duhet të dish më shumë për të.

Po çfarë bënte tek ne?

Ka ardhur për të parë pi... ato, femrat, si kërcejnë në klub, si gjithë të tjerët..

Jo, çfarë bënte sipër, tek ne?

Martini qëndroi në vend, ai vuri dorën e tij të madhe mbi supet e djalit . Pastaj, meqë ishte fshehur pas syzeve të diellit, mbylli syrin e tij të djathtë duke e menduar përgjigjen . Në fund i foli.

Ishte ngatërruar, prandaj e nxorëm jashtë. Ishte dehur dhe kishte

menduar se është në shtëpinë e tij, mendo kishte shkuar të flejë tek ne!

Djali uli kokën dhe vazhdoi rrugën, Martini buzëqeshi i kënaqur nga gjetja e tij për të shuar kureshtjen e djalit. Ai e donte të birin e shefit, por këto biseda me vogëlushin rrugës për në shkollë dhe nga shkolla në kthim, për ditë e më shumë po i bëheshin më të tensionuara. Jo për shkak të Filipit, sepse ai ishte djalë inteligjent, dhe kishte momente që ishte dhe një bashkëbisedues i këndshëm, por për arsye se prindërit e tij e kishin urdhëruar në asnjë mënyrë mos t'ia përmendte se çfarë bëhej në hotel, veçanërisht në katin e tretë.” Ne do t'ia themi vetë kur ti vi koha “ – I thanë ata. Filipi bëhej gjithnjë e më kureshtar dhe pyetjet vinin duke u shtuar, të cilave Martini pesëdhjetëvjeçar, ish boksier i peshave të rënda , tashmë shëndet ngjallur dhe me syrin e majtë prej qelqi, i duhej ti përgjigjej dhe shpesh i duhej të sillte rreth e rrotull si një flutur të gjejë fjalën e duhur dhe të godiste si një grenxë. Kuptohet, se ai nuk ishte më shumë i zoti i fjalës, sesa të paktën, i grushteve.

Po përse e kishte rrahur atë ...femrën e re? E kishte rrahur, apo jo?

Po të kishte pasur mundësi të zgjidhte midis këtyre pyetjeve të Filipit dhe ndonjë bastisje policore, ku për pesë minuta do të arrestoheshin të gjithë ata që do gjendeshin në hotel Grand, Martini s'do të kishte menduar gjatë dhe me siguri do të zgjidhte këtë të dytën. Qëndroi përsëri në vend dhe i tha:

Të thashë se po kujtonte sikur ishte në shtëpinë e tij . Pastaj , si i

dehur që ishte budallai , kishte kujtuar se ajo është gruaja e tij . Por gruaja nuk rrihet, këtë mbaje mend mirë. Tani mjaft me atë majmunin, dhe me pyetjet. Ke nënë dhe babë , për ato më pyet..

A mundem edhe një vetëm? A ka jetuar ai më parë në Krajnë?

I?! Për çfarë Krajnë po flet, o djalë? Në fakt... është, prit , nënën,

Ka lindur dhe ka punuar atje, posi pra, madje deri para tre vjetësh, para votimeve. Nga i di ti gjithë këto?

Nuk e di, vetëm se kështu m'u duk.

T'u duk? E mirë...Por kujdes kur flet, nuk thuhet Krajna , kështu flasin vetëm çetnikët. E gjithë kjo ku jemi tani është Kroaci, ka qenë dhe do të mbetet e tillë. Nuk ka asnjë Krajnë, kuptove ?

Po , atëherë përse femrat tona nuk flasin kroatisht, po krajnisht?Po
qe se janë nga Krajna , do të thotë se edhe ato janë nga Kroacia , apo jo?

Lipo, të thash , pyet për këto babin dhe mamin. Ne jemi miq bashkë, ti dhe unë, por ka disa gjera që vetëm prindërit mund të ti shpjegojnë. Dhe si të thonë ata, ashtu edhe është. “Respekto nënën dhe babën që të jetosh mirë në tokë- kështu thuhet...Në të cilën porosi të Zotit?”

Filipi ngriti supet:

Tani s'më kujtohet.

E sheh , edhe për këtë mund të pyesësh babin dhe mamin po s'u kujtove. Tani, hajde, se në shkollë, kanë hyrë të gjithë. Ç'është sot, e enjte ? Domethënë ke katër orë, në njëmbëdhjetë e gjysmë më ke këtu.

Filipi vrapoi përmes oborrit të shkollës, kurse Martini e ndoqi me sy dhe u kthye vetëm kur djali hyri në shkollë. Nxori nga xhepi paqetën dhe me një veprim që tashmë i ishte bërë zakon futi një cigare në gojë. E ndezi, thithi tymin thellë dhe u nis drejt hotelit. Vendosi , që kjo s'duhet të përsëritej më. Nuk duhej.

Tek kryqëzimi, afër vendkalimit të këmbësorëve , u ndal “shkoda” e njohur e kuqe. Xhami i shoferit ishte ulur deri në fund. Martini u përkul.

Urdhëro.

Sonte , nga ora katër do të ketë një bastisje të madhe tek ju, më e madhja që është bërë deri më sot.

Tallesh.

Mirë, ti e di.

Martini hapi derën dhe hyri shpejtë në makinë në sedijen pranë shoferit sikur të ishte një tridhjetë vjeçar dhe që peshonte tridhjetë kile, e pastaj e mbylli dritaren.

-A nuk do të jetë, si herën e kaluar.

- Po, flas seriozisht- vazhdoi shoferi- janë forca speciale, me qenë ndjekje, me të gjithë...

- Mos ka ndonjë kallëzim të freskët? Për atë të mbrëmshmen, apo të mëngjesit? A kanë përmendur ... Martini mbeti një çast, pastaj shqiptoi emrin e plotë të politikanit me mjekër.

- Ç'punë ka ai, s'ka lidhje? Mbrëmë kanë ardhur dy persona, njeri ishte nga Zagrebi dhe tjetri nga Çakovec, thjeshtë. Unë kam qenë roje, s'ka pasur asnjë kallëzim deri në orën shtatë.

Martini mori frymë thellë , nxori nga xhepi i xhaketës një tufë me pare, tërhoqi një pesëqindmarkëshe dhe ia zgjati shoferit nga poshtë midis frenave të dorës dhe dorëzës së marsheve;

Dëgjo këtu , inspektor, nëse dhe kësaj radhe puna ngatërrohet, si herën fundit , nesër do të mi kthesh trefishin, e kemi të qartë?

Po sikur të jetë e vërtetë ? A do të më japësh edhe njëherë kaq?

Pyet shefin – u përgjigj Martini dhe doli me vrull nga makina , hapi sytë përreth dhe e mbylli lehtë derën. Ndezi një cigare tjetër dhe vazhdoi rrugës vet, ndërkohë “shkoda” bëri një kthesë dhe u largua pas kurrizit të tij. Bastisje, dhe çfarë bastisje, fliste ai me vete. Me siguri dikush ka folur në Çakovec, ose i ka shpëtuar ndonjë gjë pa dashje, ose Matoshiç ka humbur prapë në bixhoz dhe i duhen pare...

Pastaj iu kthye përsëri mendimeve të mëparshme se si mund të mbaroi kjo punë. Thjesht duhet. Vogëlushi kishte filluar ti bëjë pyetje të vështira , tashti e kanë ndarë dhe në dhomë me vete , nuk dihet çfarë do të shikojë dhe përjetojë natën që vjen , po ama nesër prapë kështu ka për të pyetur. Në mëngjes ata dy bandillë jargavaqë tek dera ikin e flenë, sikur kush e di sa janë lodhur, kurse ti, Martin i dashur, e merr djalin dhe e përcjell në shkollë duke u ndalur në çdo tre hapa, picërron me syrin qorr dhe duhet të mendosh përgjigjet...Jo, mjaft, kjo duhet të marrë fund.

Në hotel hyri nga hyrja e prapme, u kthye majtas drejt ashensorit dhe zbriti në bodrum. Si përherë, gjë që ndodhte dhjetëra herë në ditë, automatikisht mendoi për fjalët e shefit ditën kur filluan këtë punë: "Ky vend është sikur edhe vetë mbreti i Austrisë e kështu projektuar për kuplara!" Vërtet, nëse ndodhte që në ashensor ndonjë i paftuar do të shtypte butonin "PO" në vend të "PR"-do të gjendej poshtë në një korridor mbushur me rraqe, jo më i madh se një kabinë ËC-je, para një derë të kyçur metalike. Pra. S'kishte ku shkonte më, ndaj i duhej të futej sërish në ashensor dhe të ngjitej lart. Nga ana tjetër e asaj dere ndodhej ËC -ja e klubit të natës me mbishkrimin: MAGAZINA. Secila nga vajzat, kishte në çantë një çelës me të cilin hapte derën për vete dhe klientin drejt ashensorit dhe dhomës në katin e tretë. Krejtësisht pa rënë në sy , kërcimtarja dhe klienti mund të largoheshin pa u vënë re, madje, edhe pa qenë nevoja të kalojnë nga hyrja kryesore dhe para recepcionit, nga ËC-ja të shkojnë dhe të mbarojnë atë punë, bash për të cilën ekzistonte në fakt klubi i natës së hotelit Grand.

Martini e çeli derën, e cila u mbyll automatikisht pas tij , bëri urinën, lau dhe i fshiu duart, pastaj shkoi dhe mbylli dritën dhe klubi ra në errësirë. Pastruesja fshinte midis tavolinave dyshe-menë e parterit, kurse djathtas në ndarjen "katërshe", ishte ulur Dominiku, që po thithte cigaren i menduar dhe hidhte shënimet nga njëri bllok tek tjetri. Këmisha e bardhë e tij ishte krejtësisht e zbërthyer, ndërsa papionin me llastik e kishte lënë në tavolinë, pranë dy blloqeve. Në tavolinë ishin gjithashtu tre filxhanë kafeje, një shishe ujë mineral dhe një gotë të madhe me lëng portokalli e pa mbaruar deri në fund, në të cilin , sigurish , sipas zakonisht , kishte dhe një teke vodkë.

- Shef , kam dy lajme të këqija- i tha Martini dhe u ul pranë pa u përshëndetur.
- Ta gjej unë, e para mos ka të bëjë me ndonjë bastisje muti sonte natën ?
- Mua, pak më parë më tha në rrugë Matoshiqi, ai inspektori im. S'kanë kaluar as dhe tre minuta. Po ju nga e morët vesh, qofshin të mallkuar?! Megjithëse ishte plot dhjetë vjet më i madh se shefi, Martini i drejtohej atij me "ju". Kjo ishte shprehje e respektit ndaj punëdhënësit, i cili ia kishte njohur aftësitë dhe e paguante mjaft mirë. Pas disa ditësh pune, Dominiku i kishte propozuar të kalojnë në "ti", por Martini duke falënderuar i ishte përgjigjur thjesht: " Shefi është shef!"

- Disa kanale i ka edhe Boshnjaku, apo jo – iu përgjigj Dominiku dhe ia shkeli syrin pas gotës së ngritur.

- Domethënë pesëqind markat e mia i mori era.

- Jo , mos ki merak, do ti marrësh, ose ti kthen ai, ose unë, vetëm se nesër, varet se si do të na shkojë puna. Veç kësaj s'është keq të marrësh të njëjtin informacion nga dy burime. Por cili është lajmi tjetër i keq?

- Po...

Pa pritur fytyra e Martinit u ngrys, pas tij dhe ajo e shefit. Për disa sekonda ra një si heshtje.

- Çfarë ka , fol!- tha disi me zemërim Dominiku, i shqetësuar edhe më shumë se sa për bastisjen.

- Shef , nuk mundem më ...

Dominiku e uli tonin me kujdes dhe ndryshoj shprehjen e fytyrës:

A ka ndonjë gjë që Martini s'e bën ?

Është fjala për Filipin , djalin tuaj. Është i mrekullueshëm dhe shumë i mençur. Tepër i mençur, o vëlla, ja kjo është. Ka filluar të bëjë përherë e më shumë pyetje, të cilave unë jo vetëm nuk mundem por edhe nuk guxoj tu përgjigjem. Çdo herë më ndodh sikur më pickon grenxa! S'ka as dhe gjysmë kilometër deri në shkollë, por unë çdo ditë kthehem aq i dërrmuar, sikur më kanë ndjekur ujqërit.

Fytyrës së shefit iu kthye buzëqeshja:

Të lutem , si është puna, se vërtetë më ke trembur? ” Martini po jep

dorëheqjen “- mendoj Boshnjaku, ndërkohë ja si na qenka puna, Martini im i madh i paska mbushur brekët- dhe para kujt, para fëmijës....

Unë nuk i kam mbush..., por...

Hajde , të lutem , duro deri në fund të vitit shkollor, s'ka mbetur as

dhe një muaj, apo një muaj e gjysmë, të mos krijojmë probleme kot as për vete, as për vogëlushin , si thua?

- Po ai pyet për gjithçka që ndodhë këtu, përherë e më shumë, për ditë, e unë nuk di më si t'i përgjigjem !?- ngriti zërin Martini.

- Duro dhe pak, sa të mbyllet shkolla, e kam me të vërtetë këtë, të lutem. Pastaj do të kemi vazhdimisht në shtëpi dhe sigurisht do t'ia themi të gjitha, unë dhe gruaja. Të lutem.

- Epo mirë – u përgjigj Martini, pas një farë heshtje, por kërcënoi me gisht: - Ama vetëm sa të mbyllet shkolla . Pastaj unë mund ta shoqëroj sërish, të kujdesem për të, të flas por nuk do të ketë më tema të ndaluara?

- Dakord , miku im.

- Tani , çfarë do të bëhet me çështjen e natës së sotme ? Si ju duket juve , është një alarm I rremë, apo është e vërtetë?

- A të kujtohet si thoshte shoku Tito : “ Jetojmë sikur do të ketë përherë paqe, por duhet të përgatitemi sikur lufta do të fillojë nesër”.

- Domethënë , të përgatitemi?

- E qartë.

- Okej, por femrave do t'ua themi?

- A po, kuptohet se duhet t'ua themi. Sonte nuk do të punojnë, le të kërcejnë vetëm. Kur të zgjohet Oksana, i thuaj që ti njoftojë dhe të tjerat. Nuk dua asnjë prezervativ në asnjë dhomë, as pranga, kamxhik, vazelinë, pompa, asgjë, ti mbledhin të gjitha dhe të ti japin ty, pastaj unë do t'ua gjej vendin e sigurt. Nëse i gjej ndonjëherë çfarëdo qoftë droge, unë do ta mbys me duart e mia, kështu u thuaj.